

Danes pa je dan mladih! Sami in polni zaupanja vase in v svoj narod stopajo v življenje in iz svojih del vam kličejo: "Glejte, takaj smo! Ne bojte se nas! Mi nismo čudaki, samotariji in paranti; potrebni člani človeške družbe smo, živi drobci svojega naroda, ob katerih trepetu njegova duša. Mi di smo žel! V tujih krajih smo morali poslušati umetnostne nauke in se vzrojevati kakor sirote v dobredelnih zavodih... Pa obrniti hočemo svoj počel globoko vase, da zasledimo samega sebe in moremo z lastno pametjo ločevati dobro od slabega.

Rihard Jakopič 1928

Prava umetnost potrebuje pravno visoko stoječega človeka — umetnika. Umetnost je božji dar, dan človeku kot najvišji izraz življenja. Le nprstveno velik umetnik more ustvarjati umotvore, katerih lepota je prežeta z resnico in čistostjo.

Rihard Jakopič 1941

Umetnost je materializacija duha po volji neke skrivnostne, s človekom tesno združene sile. Je torej bistven del človeka in zato potrebna človeštvu in pozamezniku... Brez umetnosti bi bil človek pohabljenec, kakor tiger brez krvoločnosti. — Vse stvari na svetu, materija in duh, drobci in celote žive razčlane od dveh mogočih sil v medsebojni odvisnosti, v neprestanem menjavanju in izpreminjanju, in kadar bi ponehale te sile, tedaj se podere svet. Istemu zakonu je podvržen ves človeški rod, ravno tako posameznik kakor tudi pravi umetnik, seveda vsak na svoj način, po kolikšni svoje energije.

Rihard Jakopič 1927

Sedemnajsti kulturni večer
petek 7. decembra ob osmih zvečer
v novih prostorih "Lirije"
Alvarado 350, Ramos Mejia
SLIKARSKA RAZSTAVA
UMETNIKE ŠOLE
SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE
Razstava bo odprta vse dni
do vključno nedelje 16. decembra.

Prvi poletni kulturni večer
petek 21. decembra ob pol devetih
na vrtu "Lirije", Alvarado 350,
Ramos Mejia
RAZGLASITEV LEPOSLOVNIH
NAGRAD ZA LETO 1956
in
FILMSKA PREDSTAVA

Galerija "Huemul", Santa Fe 2237
SAMOSTOJNA UMETNIŠKA RAZSTAVA
akademskega kiparja
FRANCETA ARČINA
Razstava je odprta do sobote
15. decembra.

GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

Leto III. - 21 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 4. 12. 1956

OB RAZSTAVI UMETNIŠKE ŠOLE

"Prihodnjo nedeljo gremo v pristanišče. Ob devetih dopoldne. Tja kot zadnjič!" Tako smo se dogovarjali učenci Umetniške šole v pomladnih dneh. Kdo bi zdržal med stenami! Barve, svetloba, motivi vabijo ven. Na kakem pomolu ali ob pritaziških prekopih nato za ves dopoldan razočimo svoje stvari: platna, papir, čopiče, clja. Brez stoja — kar na tleh. Slikarica in naša profesorica Bara svetuje, popravlja, nakazuje. Tu bi bil prekomorski parnik lahko izrazitejši in z manj podrobnostmi, tam je voda premalo "pristaniška", drugje sviri pred nevarnostjo prisiljenosti in nepristnosti. Čutimo, da je v današnjem času, zaradi zagona abstraktnih smeri, prav tu največja nevarnost. Proti poldnevu imamo že precej narejenega. Ko preide sonce opoldanško višino, pospravimo barve, zvijemo slike in se odpravimo domov.

Začeli smo lani v oktobru. Ko smo se zbrali nek sobotni popoldan pri prvi uri, je vsakdo narisal najprej nekaj svojega — karkoli. Umetniška šola je začela kot novo dejstvo našega zamejskega kulturnega življenja. Osem talentov — osem možnosti. Takoj smo spoznali vrednost individualnega pouka, ki je najboljši način za doseženje uspeha. Važno je, da razvije vsak svoje osebne možnosti in nagnjenja. Pri tem pa sta potrebna potrpljenje in vztrajnost.

Poznanje perspektive je bilo za začetek najvažnejše. Slikar Volovšek je znal vzbuditi zanimanje za ta predmet, ki je nujna podlaga za red v delu. Tudi za abstraktno slikarstvo. Zdi se mi, da so imeli že umetniki starih narodov neko svojo perspektivo, ki se izraža v pravilnem zajetu in obvladanju prostora.

Umetnostni zgodovinar Marolt nas je uvajal v začetke in zgodovino umetnostnega ustvarjanja, govoril o različnih slogih, o idealizmu, realizmu, o vzrokih razvoja in propada. Reči bi mogli, da je slikarstvo nekaka "praktična umetnost", zato je primerno, da se vstric z njo goji tudi teoretsko znanje.

Možnost izražanja se razvija počasi. Potrebna je organska rast v primernem okolju in iz temeljev. Dobra slika na platnu ima pred seboj dolg razvoj risanja in skiciranja, s čimer si je mogoče pridobiti smisel za ritem in dinamiko. Tu nam je bilo v pomoč vodstvo kiparja Ahčina. Slikanje in izkušnost z vodenjem barvam je, nasprotno, prava šola čutenja in tirke. Na Umetniški šoli smo se v vseh mesecih lanskega leta vadili v tem. Risanje predmetov in obrazov. Miza, vaze, rože, prostor — vse je važno. Spretnost si je mogoče pridobiti prav v neustrašenosti pred stvarmi. Človeki bi v začetku obupali. Ko smo hodili v živalski vrt v Palermo in žirafa ni dala miru s svojim dolgim vratom, slon ni mogel stati na mestu, smo šele videli, da je smisel risanja v tem, da si človek pridobi zmožnost, ujeti predmet v gibanju, v naravnosti in dinamiki življenja.

Poglavje zase je bilo slikanje obrazov, portretiranje. Tu smo opazili, da daje več gibanja barva in plastičnost, manj črta. Predvsem pa to: forma sama ni nič, če ni zajeta človekova osebnost, izraz, duhovnost. Pri portretu je to najbolj vidno, povsod pa drži, da mora dati umetnik predmetu življenje, vsebino, ki sta njegovo lastno življenje in vsebina. Portret je navadno najvažnejša pridobitev slikarjeva; doseže jo s trudom, po opazovanju narave in sebe.

Lani je prinesla slikarica Bara iz Bariloče izsušeno konjsko lobanjo, ki nam je služila, poleg rož, vaz in sadja, za podlago in motiv. Polagoma smo začeli opazovati dve stvarnosti: objektivno in subjektivno. Najprej je treba znati posnemati predmet in ga narisati takšnega kot je; doočiti objektivne oblike in njihovo zunanost. Nato šele je mogoče graditi in viliti subjektivno stvarnost, ki je duša umetnine, izraz

(Nadaljevanje na naslednji strani.)

(Nadačevanje s prve strani.)

umetnikovega čutenja in diha življenja. Letos smo se ukvarjali skoraj vse leto s portreti; vrč, steklenice, krogi ki so ostali na polcah, kist smo obasali na steno. Pa je prišel od nekod plitek, jo raziskal in pripravil gnezdo in življenje v izsušenih votlinah. Sreča? Da.

Zavedamo se, da je naša šola nekaj izrednega in edinstvenega v emigraciji. Posredje poznavanje stvari, tako da se jim ne prepustimo, ampak jih obvladamo, iščemo njihovo povezanost z nami in s tem ustvarjamo svojo svobodo. V razstavljenih slikah in risbah je del našega življenja, našega okolja, našega in, lahko rečemo, optimizma. Če se opazja tudi drugod po svetu, da bo ta v bodočnosti oz. dje večne umetnostnega ustvarjanja. Abstraktna, idealistična umetnost ni nehumana, saj je navadno plod življenjske sile, izraz svobode in dinamike v porastu.

Vsak od učencev si bo poiskal polagoma svoj način izražanja. Ta pride počas, z vztrajno vajo v tehniki. Krona vsega dela je lepota, vlita med čno in drugo stvarnost, med objektivno podobo zunanjih predmetov in narave ter med našim osebnim čutenjem. Zlikarja sta cilj lepota in koristnost, ki sta — vzemmo — kot cvet na drevesu pred oknom žoe, podoba življenja, transcendece in sadov.

PF.

naši večeri

UVOD V ZGODOVINO KOMUNISTIČNE REVOLUCIJE V SLOVENIJI

Letos ustanovljeni Historični odsek Slov. kult. akcije je 1. decembra pripravil svoj drugi večer, na katerem je predaval dr. Tine Debeljak. Tema njegovega predavanja je bila zelo aktualna za našo izseljensko skupnost, kajti v njej je predavatelj pokazal predačelike in idejne utemeljitelje komunistične revolucije v Sloveniji. V kratkem bi bila vsebina predavanja naslednja:

Do sedaj je bila vsa protikomunistična borba le bolj političnega, propagandnega značaja. Če pa jo hočemo zgodovinsko razumeti, se moramo zatekati h komunističnim vdom iz vsega sveta, da jo moremo razumeti pri nas doma. Po Toynbeeja se nahaja sedaj zahodna kultura prvič po turških vpadih v defenzivi pred komunistično kulturo, ki je nastala iz delov zahodne kulture (marksizma), ki pa je bil iztrgan iz celote, in iz ruske mistike ter tatarske miselnosti. Če pogledamo razvojno linijo, najdemo kot ustanovitelja Marxa, z njegovim razvrstitvenjem človeka, Heglovo dialektiko, z ekonomskim materializmom in razrečnim bojem. Najprej mora po Marxu proletarijat priti na oblast, za kar je nujno potrebna kriza. Nacionalnost meri s stališča progresivnosti in s tega stališča tudi Engels obsedi južne Slovane, da so najbolj reakcionarni.

Prva realizacija komunizma je bila parlika komunizma, ki je postala vzorec za sovjetske in naše ljudske odbore. Pozneje je porobno izdelal strategijo komunizma Lenin. Najprej je partijo preuredil tako, da ni imela veliko članov, pač pa so bili ti izveščani revolucionarji, ki so pozneje vodili mase. Sploh je poudarjal veliko važnost teorije in zanikal možnost spontane revolucije.

Pri nas doma se je socializem razvijal pod vplivom danjskega revizionizma, zato so se komunisti ocepili in na Vukovarskem kongresu leta 1920 sprejeli vse pogoje za vstop v internacionalo, namreč olisti so stranko, proglasili borbo za osvobodjenje delavskega razreda, boj za sovjetsko oblast in proti Jugoslaviji kot imperialističnemu hlapcu.

Ker so na volitvah dobili veliko glasov, in bili tretja najmočnejša stranka, so jih precej preganjali, ko pa so naredili atentat na regenta, so postavili partijo izven s kona. Tako je bila ilegalna. Sedaj je Tito mnenja, da so komunisti zamudili priliko, ki je nastala po zmudi avstroogrskega razpada.

Medtem je v Rusiji natopil Stalin in sprejel novo taktiko: izgraditev komunizma najprej v Rusiji kot domovini vseh če-

obrazi in obzorja

ROMANTIKA je zelo razsežen pojem — v njej je vse kaj drugega kot pa je v izrazu, ki sicer tudi označuje dobo in prelomne pojave duhovnega in umetniškega ustvarjanja, tako na primer: renesanso, barok, secesjo... Romanika se je sprožila na pragu 19. stoletja in onemela na pragu pozitivizma v sredini prejšnjega stoletja. Bilo ji je tedaj odmerjen komaj kaj več ko pol stoletja življenja. Toda njena smrt je bila le navidezna — ko se je proti premoči naturalizma dvigala simbolizem, je njegov naslop spremljalo vse po no znakov, ki so bili takorekoč izposojeni od romantike. Isto se je ponovilo ob nastopu surrealizma, čigar manifesti so bili komaj kaj manj bučni in mladostni v naravi kot pa so bile prve bitke francoskih romantikov na pariških bulvarjih pred približno 150 leti. Med romantiki pa tudi ni moglo potegniti ostro začetne linije med čiji in lastnostim — romantika angleškega lorda Byrona je bila vse kaj drugega kot pa je bila ona v stvaritvah nemških romantikov. Enotno jim je bilo le stremljenje, da je bilo treba obračunati z estetskimi in oblikovnimi merili 18. stoletja. Nemški romantiki je nakazal smer Herder, ko je klical narač k narodnim motivom in ljudskima izročilom, opozarjal na človeško bogastvo ljudskega avla (narodne pravice in ljudske pesmi), v Angliji pa je to stremjenje pršlo ob kreditu, ko se je izobčil škandal okoli Ossianovega rökopisa. Toda to je bilo kmalu pozabljeno, ko se je izkazalo, da je ta mistifikacija odlično vplivala na rojstvo vse romantike.

Schumannova označuje njegove osebne lastnosti kot moča, ki bi bil daleč proč od romantikov. Ni bil razvratnež, ni bil borben tip — le ob koncu življenja ga je potegnila k tlom bolezen, skupna tolikim romantikom. Pred telesno smrtjo ga je zagrnila duhovna smrt — v blaznosti je odmril temu svetu. Njegovo delo pa je portalo glavni delež romantikov v evropski glasbi: Schubert, Mendelssohn, Chopin.

Temelje romantiki v glasbi pa je podal Ludwig van Beethoven, ko je ob svoji Pastoralni simfoniji zapisal besede: "V skladbi sem skušal dati več izraza občutju kot pa slikanju", pozneje pa je že zapisal, da "mora glasba tistega časa portati program in sicer naj zagovarja ideje, ki so se sprožile s francosko revolucijo."

Schumannovo naravno središče je v komponiranju, postal je dejansko utemeljitelj žanra, ki nosi ime "Lieder". To je tako svojo njegovo, da tega izraza danes niti Francozi, niti Italijani, niti Angleži ne uporabljajo. Šlov za te kompozicije je veljal meri zajemal pri eden izmed glavnih pesnikov nemške romantike — pri Heineju. In vendar: kolikšna razlika med Schumannom in Heinejem. Schumann je bil bučni raptopov, borbam dnevnih padov in obračunavanj. Heine je bil pesnik, ki ga je rodna zemlja odla in ko je skušal iz Francije vplivati na rodove v domovini, ga je bolezen dolga dobo let priklenila na posteljo. Schumann je v pesmih njegove lirike odkril tisti mir in veličino, ki edina reeta ustvarjati velike umetnine. Heine je bil poleg Goetheja največji nemški pesnik 19. stoletja, razočaranje nad svetom pa ga je pognalo v prijateljstvo in sodelovanje z Marxom; pri Schumannu pa njegove pesmi dobivale patino melodičnosti in nesreče v obliki ognja ali raka. Heine je umrl skoraj istočasno kot Schumann, letos so slavili tudi stoletnico njegove smrti. Toda slišil ga je svobodnjak Nemčije, v Nemčiji (zahodni) se Heine je počasi vrača v čitanke in govori pesmi izhajajo iz prestolnicah. Pri evenski matici je iz prevodu izdal Mile Klopčič. Seveda izdaja iziti s pooblaščenim komentarjem, kjer je posebno poudaril prijateljstvo z Marxom. Prevode Heinejevih pesmi, ki jih je uglasbil Schubert, je za nocojšnji večer okrhel Tine Debeljak.

Zanimiva je tudi izročnost narprotja, ki veče tako različne. Študije o Schumannu in njegovem glasbi pripadajoči val navdušenja, žuboreče popolna predača pa skrajna skrb na škodo izvirnosti, no pa je navzoča misel romantičnega življenja. Glavna naloga romantikarja je tudi pri Schumannu v dana v isti

gih: dramo osebnega, individualnega življenja je treba vplesti v dramo vsega človeštva.

Schumann teh nalog ni izčrpal, kakor jih ni izčrpal romantika. Zato se pa spet in spet ponavljajo poskusi in dogajajo preomi, polni bogastva, ki je podobno onemu iz romantike.

Te dni je gostoval v Buenos Airesu balet, ki nosi ime markiza De Cuevas. Ime in vso skupno spremljajo komentari svetovne bučnosti, a vendar je balet danes velika posoda sodobne plemenitosti. In program: na dveh večerih imena Bach, Chopin, Scarlatti, Couperin, Schubert, Auber, Borodn in najbližji našemu času — ruski kompozist Skrjabin. Vse to je večinoma glasba zadnjih dveh stoletij, če ne še celo več (Scarlatti, Couperin). Pa je vendar Bachov Concerto grosso nekaj posebnega v izvedbi tega sodobnega baleta. Baročna glasba v črnih zastorih, figure in barve pa, kakor da jih je napravil Matisse. Ali pa Scarlattičev balet, nazvan Scarlattičana — obleke in liki, kakor da sta jih zamenovala Braque in Rouault, ali pa Picasso v svoji prvi dobi. Seveda teh imen na programih ni bilo — toda bila so navzoča, kakor je bilo vidno, da je ta glasba več ko navzoča v našem času. Na sporedu je bil še Skrjabinov balet Duo, Oder ostro razkran v luč in temo, skozi velika okna krvavo pobarvanih šip se lovita dan in noč v novo stoletje.

Bach, Chopin, Scarlatti, Auber — in to danes in tu v Buenos Airesu, ko smo že gledali balet Stravinskkega, Prokofjeva, Honeggerja in poslušali kompozicije Bele Bartoka, Richarda Straussa in Dariusa Mihaela. Ko je prvič nastopil Stravinski s svojo muziko v Parizu, je prišlo v gledališču na Champs Elysees do enakih prizorov kot so spremljali nastop romantikov pred sto leti. (Jean Cocteau je tisti večer zlomil svojo palico na glavi ene izmed ekselenc, ki je preveč nazorno protestiral proti Stravinskemu.) Čez sto let bo blek Stravinskega in njegovih sodobnikov posredoval enake trenutke blaženosti in hvalenosti, kakor so bili trenutki v obleko modernistov oblečene Bachove muzike.

In izraz te vere v poslanstvo umetnosti bodi tudi ta naš nocojšnji spomin na Schumanna.

R. J.

(Spomin-ka beseda na kulturnem večeru "Schumann ob stoletnici smrti".)

poročamo

TUJA KRITIKA O UMETNOSTI FRANCETA AHČINA

Eden najbolj priznanih argentinskih umetnostnih kritikov, CORDOVA ITURBURU je ob razstavi Ahčineve kiparske umetnosti napisal o visoki stvariteljski vrednosti našega umetnika:

Cepprav je že nastopil med nami na nekaterih skopih razstavah, je zdaj prvič, da nam FRANCE AHČIN nudi priložnost zaključenega pogleda na nekaj pomembno skupino svojih del. Človek, ki bo ta dela s pozornim očesom gledal, bo v njih svojskosti nujno zaznal poteze, ki kažejo na določeno stvariteljsko osebnost, o kateri je vzdevek "po n obetov" že najmanj, kar moremo reči. Po rodu iz Jugoslavije — povejmo točno: Slovenec je — je svoje prve korake v kiparski umetnosti zastavljal v Florenci, pod Romanelličevim mojstrstvom; med nami živi že osem let. Osem let tkega, vztrajnega, stvari predanega in zglodnega skromnega dela, vsega posvečenega obvladanju znanja svoje umetnosti in doseg lastne izkušnje; pri tem si ne da čezmernih utvar, marveč ustvarja v polni zavesti tečaj, ki prepletajo to dvoje najvišjih bogatih oblikovne usmerjenosti umetnikov. Plod njegovega dela, njegovih nponov, njegovih prizadevanj je zdaj pred nami v teh pomembnih g'instah likih. Morda je prvi občutek, ki ga imaš, ko se zatapljaš v njegove stvaritve, prav to zavestno posvečanje umetnosti, ki si jo je bil izbral. Ta mladi slovenski umetnik nam nekaj pripoveduje — to je očitno povsem — in besedni zakad njegov, ki mu je najbolj svojski — tudi to jasno vsakomur — je govorica oblik. Ustvarja te oblike, močljira jih ter ureja s toplo zavzetostjo, z nekim posebnim zagonom, v čigar utripih zveni izrazno htenje sveta lirčnih občutij, ki si zadeva, da si odpre pot. In doseže to, ne samo enkrat. To nam izkazuje dočedna arhitektura nekaterih njegovih manjših stvaritev, kjer se oblike in prostorje spajajo v čudovito ravovesje, pojača dinamika te pa spet one ženske telesnosti, zgovorna in prenekerikrat naravnost ganljiva plastičnost njegovih materinstv, izvirna ljubkost vseh teh malih zisnutkov, kjer gibli prožijo dan kipečim črtam naravnih oblik.

Umetnika nprav, kjer tenkočutje nadvlada vse druge duševne zmčnosti. Francetu Ahčinu je dano, da nam ustvari umetnost, katere vredno znamenje bo skoraj gotovo vedno lirizem. V tej svojskosti je njegova moč, v nji tudi vse nevarnosti, ki ji preté. Tenkočutje je eden izmed virov porzije; pa je hkrati tudi — posebno pri umetniku kiparju — tisto nevarno naklonjeno pobočje, ki je pozorišče prenekerikrat spodražajev. France Ahčin — nedvomno visoko nadarjeni umetnik, ki v svoji umetnosti obvlada vse prej kot vsakdanja sredstva — se bo znal tej nevarnosti ogniti z vsakim trenutkom, ki bo žlahtnil njegovo umetnost s plastično nadahnenostjo v njegovih stvaritvah. Vsa ta dela, ki so zdaj pred nami, nam prišajo, da to že doseza z lahkoto v okviru danih možnosti. Skozi vrata, ki se pred njegovimi mladimi koraki odpirajo, se mu že odkrivajo obetov polna in prostrana obzorja.

Córdova Iturburu

* * *

Najnovejša samostojna razstava Ahčineve kiparske umetnosti je bila odprta v ponedeljek 3. decembra zvečer, ob številni navzočnosti slovenskega in inozemskega občinstva. O prirreditvi sami bomo poročali nadrobneje v naši prihodnji številki, ko bomo tudi objavili daljše poročilo o razstavljenih umetninah našega umetnika, ustvarjalnega člana Kulturne akcije in profesorja na naši Umetniški šoli.

OBIŠČITE RAZSTAVO UMETNIŠKE ŠOLE SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE! RAZSTAVLJAJO BUKOVEC IVAN, KARBAJANDREJ, PAPEŽ FRANCE, VOMBERGAR JOŽE IN ŽIROVNIK METKA. SKORAJ VSE SLIKE BODO NAPRODAJ. OKRAJTE SLOVENSKE DOMOVE Z SLOVENSKIMI UMETNINAMI!

"Slovenska hiša" na Ramón Falcón 4158 je bila dne 25. novembra slovesno blagoslovljena. Ta veliki praznik slovenske vzajemnosti in delavnosti v Argentini je počastil sam škof dr. Gregorij Rožman, ko je prišel med nas in opravil slovenske blagoslovitve. Slovesni blagoslov kapele in novih prostorov je bil pred dopoldansko službo božjo, med sv. mašo pa je imel prevzvišeni pridigo o pomenu tega dogodka za nas in vse Slovence.

Popoldne je bil tabor, na katerem je prvi spregovoril škof dr. Gregorij Rožman in podil okvir dela, ki naj okoli "Slovenske hiše" poveže vse Slovence v složenem delu. Slodili so govorili zastopnikov društev in ustanov; med drugimi je govoril tudi predsednik Slovenske kulturne akcije, Ruda Jurčec. Izrazil

je upanje, da bo dom kmalu v celoti zgrajen in bi tako mogle najti pod njegovo streho svoje prostore vse slovenske ustanove, ki naj bi v složenem delu opravljale svoje naloge. Tako bo "Slovenska hiša" tisto važno središče, ki bo najbolj podprlo zasti kulturno delo med nami in postalo prav žarišče slovenske kulture v emigraciji.

BALANTIČU V SPOMIN

Trinajsto obletnico smrti Franceta Balantiča so ustvarjalni člani Slovenske kulturne akcije in njihovi prijatelji proslavili na prijateljskem večeru v Ramos Mejia dne 23. novembra zvečer. Nekaj besed v spomin je spregovoril dr. Tine Debeljak in recitiral nekaj pesmi iz zbirke pesnikovih del, ki je izšla prav te dni pri Slovenski kulturni akciji.

Okoli Velike noči priredi Slov. kult. akcija svojo TRETJO UMETNIŠKO LOTERIJO. Med dobitki bo 20 slovenskih izvirnih likovnih umetnin in več kolekcij naših izdanj — literarnih umetnin in znanstvenih del, skupaj kakih 30 dragocenih dobitkov.

Namen loterije je trojen: 1.) spraviti v slovenske domove v za nezvestu in izseljenstvu čim več domačih umetnin, 2.) vsaj skromno oddolžiti se slovenskim umetnikom v tujini in 3.) pridobiti Slov. kult. akciji za njeno kulturno delo vsaj majhno podporo.

Večina slovenskih umetnikov je že obljubila in odbrala umetnine, ki jih bodo odstopili Slov. kult. akciji za loterijo. Izbirali so izmed najboljših del, ki jih imajo.

Kupci srečk, igralci v loteriji, se zavedajo dvojnega: prvič svoje želje, pridobiti si pomembno slovensko umetnino in drugič svojega pičlega kulturnega davka, ki ga bodo odrinili, ki pa bo z zneski soigralcev lahko narastel v čedno vsoto. Zavedajo naj se pa še nečesa: morda kupnina za našo srečko ni dosti nižja kot ona za kakšno avtomobilsko ali denarno loterijo. Toda, ne smemo pozabiti: igralcev za tako loterijo je navadno več stoitisoč ali celo več milijonov in, praktično vzeto, skoraj ni verjetnosti, da bi ti kaj prida zadeli, dočim pri loteriji Slov. kult. akcije igra komaj kakih 300 ljudi in za 30 dobitkov, pa je zato verjetnost, da kaj lepega zadeneš, izredno velika. In pa: avtomobil se obrabi, če se celo ne razbije, morda z zadetnikom vred; denar izžrebanec porabi. Kdor pa zadene slovensko umetnino ali skladovalnico dobrih slovenskih knjig, si ustvari zase in za svoje potomce trajno vrednoto, ki bo tudi v svoji denarni ceni rastla v vrednosti od leta do leta, od roda v rod. Kupovanje srečk Slov. kult. akcije je najbolje naložen denar. Tudi onim, ki ne bi slučajno nič zadeli, se bo denar obrestoval v napredku in rasti slovenske izseljenske kulture.

Dosedanji loteriji sta bili omejeni bolj na Argentino. Letošnja naj zajame ves svet, kjer Slovenci prebivajo.

Cene srečkam so: v Argentini 10 pesov, v U.S.A. in Kanadi 0.50 dol., v Italiji 250 lir, 200 franc. frankov, 10 avstrijskih šlg., 5 angleških ali avstralskih šilingov. Naročajo se (proti plačilu) na naslov: Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejia, FCNDFS, Argentina, in se bodo dobile pri poverjenikih naše ustanove. (Denarna nakazila na ime: Lenček Ladislav.)

Vabimo in prosimo vse prijatelje slovenskih kulturnih vrednot in Slovenske kulturne akcije, da si nabavijo čim več srečk in s tem podpro našo ustanovo.

NAJNOVEJŠA
KNJIŽNA IZDANJA
SLOVENSKE KULTURNE
AKCIJE

Balantič je na čelu publikacij tretjega letnika knjižnih izdanj Slovenske kulturne akcije. Knjiga obsega celotno pesnikovo delo. Balantič že danes zavzema odlično mesto v slovenski književnosti. Uredil dr. Tine Debeljak, opremila B. Remec.

Meddobje, revija Slovenske kulturne akcije, nastopa svoje tretje leto. Urejujeta Zorko Simčič in Ruda Jurčec. Novi letnik je opremil Milan Volovšek. Po mnenju kritike zavzema revija danes vodilno mesto med slovenskimi publikacijami v zamejstvu.